

Tarihi Kulluk Sözleşmesi 12

– Bayram KAYA · 03 Temmuz 2017

"Her şey El'in dilemesiyle olur" söylemi; kolektif bilinci ve kolektif emeği ve üreten ilişkiyi de El'in bu söylemi içinde El'in malı, mülkü yapmıştı. Her şey El'in dilemesi olukla; El'in malı mülkü oldu. Kişi de iyi bir kul olukla "senin olan senin, benim olan da senin" diyen biatle bu teslimiyetini gösterecekti. El'in; Ali, İbrahim olukla söylemi aslında; sistemin geri bağlanım referansına atıf etmekte. Yani bu tarz söylemler geri bağlanımla günümüzdeki sürecin de hafızasıydı. Üreten ön ittifakı sürecin vicdaniydi. Hem meşruiyetti. Hem alkış alırdı. Hem sizi söz söyleyen yapardı. Hem de bu tarz geri bağlanımla akıl ve hafızaya hitap eden Ali tarzı sözler sizi sözü dinlenir yapardı. Yönetime gelmenizin meşruiyeti olan bir durumdu.

Geçmiş bilince atıf yapmak demek, ittifak içindeki grup emeği olan totem mesleklerine atıftı. Bu atıfla El, gruplara diyordu ki "benim olan benim"; "sizin olan da sizindir".

Henüz söylemler ve anlamları çokluğa vurgu ile ben sendi. Emek grup emeğiydi. Sahiplik sözü grup sahipliğiydi. Tekil yapı içinde gruplar benim demiyordu. İttifak içinde her bir grup kendi grup mesleği ile yine grup emeğine ve grup ürününe benim diyordu. Bir grup ittifakına karşı bu sözle tekilleşiyordu. Gruplar kendi grup sahipliğine ben demekle "benim" diyor ve karşı gruba da sen demekle, senin olan da benim diyordu. Her bir grubun kendi emeği olan totem mesleği sahipliğine bir şey demiyorlardı.

Oysa bu kurnaz ve geri bağlanımıyla da doğru olan söylemler, söz söyler duruma gelene dek böyleydi. Günümüzdeki iktidarlar gibi bu sözlerin iktidara gelene kadar söylem oluşla doğruydu. Parti söz söyler iktidar konuma gelince iktidarın uygulaması başka olacakla El ağız değişecekti. El'in geri bağlanan yasa ile söylediği bu sözleri şimdi de gruplara değil de; on parmağında on marifet olan kişiler emeğineydi.

Şimdiki siyasetler bile Ali ağzıyla, Polyanna ağzıyla; biz sizin hizmetçiniziz derler. Dahası üretmekle doyuran, besleyen; çalışan ve yaratanlar; yarını kuranlar sizlersiniz; sizin ellerinizdir diyorlardı. O eller öpülesi, kıymetli elerdir diyorlardı. Halk ne derse o olur deyip; kolektif olan emeğe, kolektif güce, kolektif bilince, kolektif tüzel lige atıfla yönetime geliyorlardı. Böylece yöneten, söz söyleyen, takdir eden El olurla boynumuzda El mantığına göre boza pişiriyorlardı.

Erke geldikse kolektif tüzelinle takdir eden, yöneten El olurlar. Bu söylemlerin ardındaki asıl yüzleri ortaya çıkar. İkinci bir şapkalarını ortaya çıkarırlar. İkinci şapkaıyla; "Benim olan benim, sizin olan da benim" der. Ne anlama geldiği bilinmez. Üreten ilişki üzerinde kendi emeği zaten ittifakındı. Sizin olan benim; derken ittifaktaki tüzeli oluşla mı benim; yoksa kişi olukla mı benim dediği iyi anlaşılıyordu.

Ama gruplar da "zaten ittifak olukla bizim olan ittifakın (senin); grup olukla senin olan da ittifak olukla

odaklayan oluşla yine senin (ittifakın) diyordular. İşte buradaki ön ittifaklı kolektif söylemi ve eylemi kendi üzerine alması yerine; söylemi, eylemi ve anlamı El üzerine aldı. Ön ittifaklı kolektif oluşun sözü; El söylemlili El ve El'in ağız olma yerine geçti.

Ön ittifaklı kolektif güçten geriye kalan El'di. Ön ittifaklı sentez içinde totem mesleki üreten ilişkiler girişmesinde yapılan yansımalar; kişiyi kişi yetenekli, kişiyi birkaç totem mesleğini tek başına yapar bir yetenekle donatmak kalmıştı. Böylece kişi bu yeteneği donanımla, on parmağında on marifetle olan insandı.

El de bu nedenle gruba seslenmiyordu. El, önce grubunun ve sonra da ittifakının temsilcisi olmakla meslek bilir tekil kişilere "ben" diye; "sen" diye hitap ediyordu. El'in kararı ve düşüncesi ittifakın ortaklığın kararı değildi ama ittifak lığın; ortaklığın kararı yerine geçen tekil oluştu. El sahipliği; meslek bilikle verimli emek gücü olan kişilere olan iştahı. Yaptığı tasallutları; El olan kişinin iştahıydı.

Kişi sahipli tartışmaları içinde gelişen duygu, düşünce ve kurgunun iştahıyla ön ittifak tüzel ligi içine gelen kişiler El nüveli kişiydi. Kolektif benci görünüm altında kişi benciydiler. Bu kişilerin kolektif bilinçle " benim olan senin, senin olan da senin" demeleri her bir gruplar çokluğa hitap etmekle ben sen demeleri herkesi ifade ederle doğruydu. Bu çoklukta teklige olan söylemdi.

Ama El kendi som benci ligini anıyla "on parmağı üzerinde; on marifeti olan" som, tekil kişiye olan söylemi içinde süreci kolektif benci bilinçle de söylese " benim olan senin, senin olan da senin" de dese süreç tümünden tekilleşir. Tekil anlama bürünür. Çünkü El som benci düşünce sahibidir. Hitap ettiği on parmağında on marifet olanlarda som benci El düşüncesi etrafında toplanan meslekten meslek erbabi kişilerdir.

İşte El düşüncesi etrafında toplanan kişilere El "benim çalışmam bana, senin çalışman sana" demekle kişi yeniye eski bilinç ve hafıza söylemlili anlamayla yan yana anmaktan ve yan yana anlamaktan da kurtulamaz. Süreç kolektif olanın tekilligi içinde bir bulanıklık oluşla som kişi üzerinde tekilleşir

İşte El üçüncü şapkısıyla yöneten irade olmakla kendi müritlerine "benim olan sizin, sizin olanda benim" demekle kolektif bilinç üzerinde müritlerin de on parmaklı on marifetli ürünleri üzerine oturur. Mülkün üzerine oturan El; EL MÜLK olur. Böylece "benim olan benim sizin olan da benim" demiş olur. Demediyse de der. İşte bundan sonrası zor bir mücadele de olsa kolay ve anlaşılırdır.

El mülk olan El, kolektif devinimli alan içinde kendi düşüncesi olan "takdirini" söyler. Bu söylemiyle El, açık açık kişileşir ve somutlaşır. Benim dediği mülkü, yine kendisi olan Nemrut'a, kendi olan Awram'a arzı takdirle, rızık olukla, nasip olukla verdim der. Böylece "benim olan benim, senin olan da benim" demiş olur. El ve El düşüncesi somut bir tekil kişi olur. Bay erki denen monarşi yönetimli köleci sürece girilir. Kişiler bu köleci sözleşmenin hızlı bir inancını olma yarışına girerler.

El "benim olan benim, sizin olan da benim" demişti. Kul oluşla kullukta birbiriyle yarışan ve birbirine tur bindiren kullar El'in bu sözünü şöyle yineleyip zikrediyorlardı: "senin olan senin, bizim olan da senin" diyorlardı. "Bizim de tek sahibimiz sensin; ey sahip" diyorlardı. İlahı karşı da; "Biz seni bilir seni tanırız ey sahip", diyorlardı.

Bu söylemlerde hep eğrilik gözetilip, doğruların söylendiği açıktır. "Bizim olan da senin derken, yiyeceğinden; kullanıp tüketeneğinden fazlası olan ürünler El'indi. El'in olanlar El'e taktim, sunu (kurban) edilmekle verilecekti. Bu sunuda temel bir amaçları vardı. El takdirine mazhar olmak.

Çünkü El, vaat edendi. Umut verendi. Beklenti oluşturandı. El, kişinin istediği gibi istediği beklentiyi oluşan vaatti. El inancı sözleşmeli müritler bu kurban sunularını, herkesin yararına olmaktan çok kendisine nasip oluşun kayrılıp gözetilme iltiması olan kayra oluşla dönecek olmasına veriyordular.

Bu sunu tıpkı kült merkezinde biriken sunu gibi kolektif olan bilince göre bir sunuydu. Aradaki fark şuydu. Burada tekil takdir vardı. Kolektif bilinç ve kolektif akıl bencilik yerine kişisi bencilik vs. vardı. Kayra vardı. Kişilerde kolektif olanda pay bekler gibi olmakla kayra nasip, rızık bekliyorlardı. Sunuları bu gayretle ikili düşünce içinde yapmakla yapıyorlardı.

İşte kişilerin kayra olacak keyfi takdiri beklediği bu noktada beklenti olan El takdiri; Nemrut oluşla, Awram oluşla kendi üzerine bir takdir. Takdirle belirlenen kader, Nemrutta ya da Awram'a mal mülk sahibi olmalarıyla, on parmağında on marifet olanlara da kul olmaları kazası ile gerçek; fiili, ya da de fakto bir durum olmuştu.

El'in olanı El'e verme söylemi böylece kulluk sözleşmesi (kulluğa), kurban sunusu içine sokulan bir anlamayı da (takdime, sungu, vergi, sadaka, zekât vs. oluşla da) pekişecekti. Ön ittifaklar döneminin anonim olana totem meslekli grupların kendi totem ürünlerini ittifakın potası içine teslimle kurban sunuları vardı.

Bu kurbanlar köleci sözleşmeyle kolektif yararına kolektif olana kolektifçe takdir yapmak için sunmak yerine; tekil takdirle tekil kişilere yapılacak takdir için kişileşmiş El'e sunulan kurbanlardı. Köleler de El adamının (Nemrut'un) kullarıydı. Kul olma, kurban olma beklenen vaat umut nedeniyle El adamına yapılan tazim ve ritüEL'di (ritüeldi). Bir kurbanı, azat edip etmeme işi de tıpkı El'in kişileri kul etmesi gibi El adamının işiydi.